

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **M. A.**

zastoupený advokátem JUDr. Martinem Steiningerem
sídlem Aloise Jiráska 1367/1, 415 01 Teplice

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2021, č. j. MV-179372-7/KM-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Národní protidrogové centrály Služby kriminální policie a vyšetřování Policie České republiky (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 10. 2. 2021, č. j. NPC-1943-11/ČJ-2020-2200KR (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím povinný subjekt odmítl žalobcovu žádost o informace ze dne 29. 9. 2020 (dále jen „žádost“) dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), s odkazem na § 11 odst. 6 informačního zákona.
2. Žalobce požadoval po povinném subjektu poskytnutí těchto informací týkajících se konkrétního příslušníka Policie České republiky L. V. (dále jen „policista“): *„sdělení doby služby (včetně služby přesčas) jmenovaného od 13. července 2020 do dnešního dne, přesně s uvedením počátku a konce směny v každém jednotlivém dni a přestávky na jídlo a odpočinek.“* Dále žalobce požádal *„o sdělení, kdy byl jmenovaný povinen být na služebně. Je-li u jmenovaného uplatňována pružná doba služby, žádám o sdělení, v jaké podobě, a současně žádám o zaslání zásad stanovených služebními funkcionáři pro volbu počátku, popřípadě i konce směny v jednotlivých dnech.“* Nakonec v žádosti stojí uvedeno, že pokud by *„požadované listiny nebo informace obsahovaly osobní údaje, necht' jsou o tyto oprostěny.“*
3. Žádost byla povinným subjektem poprvé odmítnuta dne 13. 10. 2020. V rozhodnutí č. j. NPC-1943-2/ČJ-2020-2200KR povinný subjekt konstatoval, že požadované informace, ve spojení s totožností policisty a dalšími informacemi, kteréžto měly být žalobci známy z jiné úřední věci, představují osobní údaje. Z právních předpisů o ochraně osobních údajů povinný subjekt dovodil, že není oprávněn požadované informace poskytnout. Dále s poukazem na ustanovení § 11 odst. 6 informačního zákona povinný subjekt uvedl: *„Informaci ke konkrétnímu příslušníkovi policie, který plní úkoly trestního řízení a jehož hlavní pracovní náplní je operativně pátrací činnost, včetně jeho zařazení, považujeme za taktickou informaci, vztahující se k systému služeb a způsob práce i ostatních takto zařazených příslušníků Národní protidrogové centrály.“* Povinný subjekt také podotkl, že pokud by požadované informace poskytl žalobci, musel by je poskytovat i dalším žadatelům a zveřejnit je na internetových stránkách.
4. Proti prvnímu odmítnutí žádosti podal žalobce odvolání. Argumentoval, že v žádosti požadoval pouze sdělit informace o době služby, což podle něj nebyly informace soukromé, nýbrž veřejné povahy. Žalobce přitom nepožadoval sdělit služební zařazení, pracovní náplň, místo výkonu služby policisty apod. Žalobce dále zdůraznil, že policista byl zvolen místopředsedou představenstva obchodní korporace (sic), kdy tuto funkci vykonává s časovou dotací, která nepochybně koliduje s plněním služebních povinností v rámci běžné pracovní doby. Informace o pracovní době policisty tak mohou posloužit veřejnosti ke kontrole účelného vynakládání veřejných prostředků.
5. Žalovaný k žalobcovu odvolání odmítavé rozhodnutí povinného subjektu zrušil. Neztotožnil se s odůvodněním neposkytnutí informace potřebou ochrany osobních údajů. Ztotožnil se však se závěrem, že s ohledem na funkční zařazení policisty směřuje žádost k poskytnutí informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení, která do určité míry vypovídá i o činnosti těchto orgánů při vyhledávání, odhalování či stíhání trestné činnosti. Podotkl však, že k aplikaci výjimky dle § 11 odst. 6 informačního zákona je zároveň třeba, *„aby byl naplněn jeden ze dvou předvídaných negativních následků v podobě ohrožení práv*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

třetích osob nebo schopnosti příslušných orgánů plnit jim svěřené úkoly v dané oblasti.“ V tomto ohledu vyhodnotil žalovaný odůvodnění prvního odmítavého rozhodnutí jako nedostatečné: „*V daném případě se povinný subjekt ovšem omezil na konstatování, že má požadované informace za taktického rázu a vypovídající o systému služeb a způsobu práce příslušníků útvaru. Úvahy o potenciálních důsledcích poskytnutí požadované informace však absentují.*“ Žalovaný tedy vrátil věc povinnému subjektu s tím, že pokud ten setrvá na závěru o nutnosti žádost odmítnout dle § 11 odst. 6 informačního zákona, musí v odůvodnění rozhodnutí alespoň obecně vymezit skutkové důvody, které jej k takovému závěru vedly, včetně např. toho, jakým způsobem by mohlo dojít k ohrožení účelu trestního řízení.

6. Rozhodnutím ze dne 14. 12. 2021 povinný subjekt žádost opět odmítl, tentokrát výlučně z důvodů obsažených v § 11 odst. 6 informačního zákona. Dle povinného subjektu se policisté v rámci Národní protidrogové centrály zpravidla přímo zabývají operativní činností při odhalování nejzávažnějších forem trestné činnosti. Povinný subjekt uvedl, že „*utajení způsobu práce, včetně časových pravidel, rozmezí a zvyklostí, je nezbytné pro výkon všech příslušných činností útvaru. Zveřejněním takovýchto informací k časové pravidelnosti a způsobu práce ve vztahu k jednomu příslušníkovi dává možnost odvodit si i informace k činnosti dalších příslušníků.*“ Poskytnutím informací o pracovní době policisty by tak dle povinného subjektu byla ohrožena schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat a odhalovat ji. Proto je dán obecný zájem na jejich utajení. V tomto odmítavém rozhodnutí povinný subjekt dále uvedl, že: „*Pokud existuje pochybnost, že si policista řádně neplní své povinnosti, existují jiné instituty ke kontrole přímo určené, jichž lze využít. Povinný subjekt naložil s informací, uvedenou v odvolání žalobce, jako s podnětem, který řádně prošetřil, ale mimo působnost zákona č. 106/1999 Sb. Z vyhodnocených údajů nevyplývá, že by L. V. zneužíval pracovní dobu příslušníka Policie České republiky k jakýmkoliv aktivitám ve prospěch SBD Mír Teplice, tedy že by jeho činnost ve prospěch družstva kolidovala s plněním služebních povinností ve sledovaném období.*“
7. Rovněž proti druhému odmítavému rozhodnutí povinného subjektu podal žalobce (dne 29. 12. 2020) odvolání. Předně vyjádřil nesouhlas s tvrzením, že se policista přímo zabývá operativní činností při odhalování nejzávažnějších forem trestné činnosti, jak povinný subjekt uvedl. I kdyby tomu tak však bylo, samotná informace z minulé doby o tom, kdy policista pracoval (bez údaje o konkrétním místě či náplni práce) není dle žalobce rozhodně způsobilá narušit základní úkoly Policie České republiky v trestní oblasti.
8. Vedle odvolání požádal žalobce dne 29. 12. 2020 o poskytnutí informací týkajících se vyřízení podnětu k prošetření, zda policista zneužíval pracovní dobu příslušníka policie k aktivitám ve prospěch SBD Mír Teplice, včetně způsobu vyřízení podnětu.
9. Dne 28. 1. 2021 zrušil žalovaný druhé odmítavé rozhodnutí povinného subjektu a vrátil mu věc opět k novému projednání. Úvahy povinného subjektu ohledně aplikace výjimky dle § 11 odst. 6 informačního zákona shledal žalovaný opět nedostatečnými. Zároveň však vyjádřil souhlas s povinným subjektem, že „*požadované informace o časových okolnostech služby dotčené osoby vypovídají zároveň i o obdobných informacích o ostatních příslušnících útvaru, přičemž skutečnost, že Národní protidrogová centrála SKPV provádí operativní pátrání v zájmovém prostředí a využívá operativně pátrací prostředky, je nezpochybnitelná.*“
10. Dne 10. 2. 2021 vydal povinný subjekt prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobcovu žádost opět odmítl. Dle povinného subjektu by poskytnutí informací o osobách podílejících se na

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

odhalování trestné činnosti jednoznačně ohrozilo jak tyto osoby, tak i plnění jejich úkolů v rámci trestních řízení. Tyto osoby provádějí operativně pátrací činnost, využívají prostředky policejní činnosti, jako je práce s informátory, odposlechy, práce v terénu, používání agentů. Právě policisté zařazení v rámci povinného subjektu se zpravidla přímo zabývají operativní činností při odhalování nejzávažnějších forem trestné činnosti, která je obtížně odhalitelná, „pachatelé využívají veškeré informace k metodám a formám práce policistů. Utajení způsobu práce, včetně časových pravidel, rozmezí a zvyklostí, je nezbytné pro výkon všech příslušných činností útvaru. Zveřejněním takovýchto informací k časové pravidelnosti a způsobu práce ve vztahu k jednomu příslušníkovi dává možnost odvodit si i informace k činnosti dalších příslušníků. (...) Takováto informace dává osobám dopouštějících se či plánujících protiprávní jednání možnost svou nelegální činnost tomuto přizpůsobit tak, aby snížili riziko svého odhalení. Existují četné indicie, že pachatelé trestné činnosti se intenzivně zajímají o policisty, kteří potenciálně mohou jejich protiprávní jednání odhalit, a o jimi používané formy a metody práce.“ K požadované informaci ohledně vyřízení podnětu o možné kolizi pracovních povinností policisty s jeho funkcí v SBD Mír Teplice povinný subjekt doplnil, že záznam o příslušné kontrole byl žalobci poskytnut.

11. Napadeným rozhodnutím žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

12. Žalobce namítá, že žalovaný rozhodně nenaplnil řádnou správní úvahou hypotézu ustanovení § 11 odst. 6 informačního zákona. Pokládá za absurdní představu, že by policisté zařazení u Služby kriminální policie a vyšetřování (či jiné složky s přímým výkonem služby) měli dobu služby rozvrženu tak, že by z historických údajů o ní bylo možno vysledovat, kdy pravidelně působí přímo v kriminálně závadovém prostředí, tedy například v „úterky odpoledne nebo pátky v ranních hodinách.“
13. Žalovaný svým závěrem fakticky vyloučil z působnosti informačního zákona celou činnost policie v rámci její složky označované jako Služba kriminální policie a vyšetřování. Takový závěr je neakceptovatelný.
14. Žalobce dále namítá, že žalovaný nepostupoval při odepření informací restriktivně.
15. Žalovaný ani dostatečně nerefletoval charakter požadovaných informací. Žalobce žádal „jen“ údaje historické a „jen“ o služební době jako takové, nikoliv žádné další bližší informace“. Údaje o tom, kde a kdy policista v minulosti plnil služební povinnosti, nemohou dle žalobce ohrozit činnost bezpečnostního sboru.
16. Žalobce namítá také nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný v minulosti dvakrát označil odůvodnění odmítnutí žádosti za nedostatečné. V napadeném rozhodnutí však uvádí, že: „Skutečnost, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádné další nové důvody, na jejichž základě by žádost odvolatele měla být odmítnuta, nemá vliv na správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí.“
17. Žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a přikázal žalovanému informace poskytnout.

III. Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

18. Žalovaný se neztotožňuje s žalobním tvrzením, že by závěry v napadeném rozhodnutí vylučovaly poskytování jakýchkoliv informací o útvech Služby kriminální policie a vyšetřování. Odmítnuto bylo pouze poskytnutí informace o tom, v jakých časech konkrétní útvar zabývající se vyhledáváním a odhalováním a vyšetřováním trestné činnosti obvykle působí. Úvaha, že kriminalisté působí v kriminálně závadném prostředí pouze v určité dny, je lichá. Požadovaná informace by však vypovídala o tom, jak často v kriminálně závadném prostředí policisté působí. A také v jakých časových úsecích mohou očekávat systematictější podporu ze strany svých dalších kolegů, a to ať již v podobě zjišťování dalších souvisejících informací o osobách a skutečnostech, právně metodické pomoci nebo i třeba obvyčejného servisu jejich vybavení, pokud by na něm došlo k závadě.
19. Žalovaný dále odmítá tvrzení žalovaného, že žádal jen historické údaje. Žalobce požadoval sdělit denní časový rozvrh za období téměř čtvrt roku, a to až do dne podání žádosti, tudíž bez „historického“ odstupu. Nelze tvrdit, že by taková informace nevypovídala o činnosti útvaru. Změny ve fungování útvaru mají spíše evoluční charakter a pochopitelně nedochází ke změně systému práce každého půl roku, aby údaje méně než rok staré ztratily zcela svoji vypovídající hodnotu.
20. K námitce dílčí nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaný uvedl, že v dané pasáži napadeného rozhodnutí odpovídajícím způsobem reagoval na žalobcovu námitku týkající se absence nových důvodů pro odmítnutí žádosti. Žalovaný zastává názor, že k odmítnutí žádosti bylo s vysokou pravděpodobností dáno více důvodů, než jen dle § 11 odst. 6 informačního zákona [a to konkrétně dle § 11 odst. 1 písm. a) téhož zákona]. Není však úlohou žalovaného doplňovat za povinný subjekt další důvody, a to s ohledem na nutnost vyvarování se překvapivých rozhodnutí. Žalovaný podotkl, že žalobce vede proti důvodům uvedeným v napadeném rozhodnutí věcnou argumentaci; nelze se tedy domnívat, že by pro něj bylo nepřezkoumatelné.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

21. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), neboť účastníci s takovým postupem souhlasili.
22. Podle § 15 odst. 1 informačního zákona: *„Pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen ‚rozhodnutí o odmítnutí žádosti‘), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.“*
23. Podle § 11 odst. 6 informačního zákona: *„Povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.“*
24. Podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona: *„Povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

25. Soud nejprve předesílá, že napadené rozhodnutí nepovažuje za nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost je vada rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti či vnitřní rozpornosti takového rázu, že z něj například nelze vůbec vyčíst, jak správní orgán rozhodl, jakými úvahami se ve svém rozhodování řídil apod. Vady takové intenzity soud v napadeném rozhodnutí neshledal. O přezkoumatelnosti rozhodnutí ostatně svědčí, jak podotkl i žalovaný, sama žalobní argumentace. Žalobce reaguje na konkrétní nosné důvody napadeného rozhodnutí a se zřetelně formulovanými úvahami žalovaného věcně polemizuje.
26. Soud má za to, že napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí obsahují srozumitelnou a pádnou úvahu, jakým způsobem může poskytnutí informací ohrozit činnost příslušného policejního útvaru v oblasti předcházení, odhalování a stíhání trestné činnosti. Správní orgány vysvětlily, že informace o pracovní době konkrétního policisty, který ke své práci využívá operativně pátracích prostředků, byť jde o informace z minulosti, mohou posloužit osobám dopouštějícím se nebo plánujícím protiprávní jednání, aby přizpůsobily své nelegální činnosti danému časovému rámci tak, aby snížily riziko svého odhalení. Soud přitom podotýká, že čím podrobněji by se správní orgány jaly vysvětlovat, jakým způsobem by poskytnutí informací o pracovní době policisty mohly ohrozit činnost příslušného policejního útvaru v trestních věcech (například pokud by podrobněji popsaly, jak vypadá jím vykonávaná operativně pátrací činnost, aby tím vyvrátily žalobcem vyjádřené pochybnosti, že se daný policista této činnosti skutečně věnuje), tím podrobnější a plastičtější obraz o vnitřní organizaci daného útvaru a jeho aktivitě v trestních věcech by žalobci (a potažmo i veřejnosti) poskytly. Tím by fakticky popřely smysl ustanovení § 11 odst. 6 informačního zákona, který má šíření právě takovýchto informací zabránit.
27. Soud rovněž podotýká, že ani v tom, že se žalovaný spokojil s jediným právním důvodem odmítnutí žádosti (§ 11 odst. 6 informačního zákona), nelze spatřit prvek nepřezkoumatelnosti. Přestože se žalovaný ve svých předchozích dvou rozhodnutích proti zdůvodnění odmítnutí žádosti tímž ustanovením informačního zákona vymezil, tak se nikdy nevymezil proti samotnému závěru o aplikovatelnosti § 11 odst. 6 informačního zákona. Jeho výtky spočívaly v tom, že povinný subjekt nedostatečně vysvětlil, proč je na místě aplikovat právě toto ustanovení, s ohledem na to, jak je v zákoně naformulována jeho hypotéza. Z žádného rozhodnutí žalovaného však nevyplývá, že by žalovaný po povinném subjektu vyžadoval doplnění jiného právního důvodu odmítnutí žádosti [například podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona] nebo že by s aplikací ustanovení § 11 odst. 6 informačního zákona na daný případ nesouhlasil. Žalovaný povinnému subjektu ani výslovně neuložil, aby do správního spisu doplnil nové důkazy, o které by se odmítnutí žádosti mělo opřít. Doplnění důkazů do spisu požadoval po povinném subjektu pouze v případě, že by povinný subjekt opřel své rozhodnutí o konkrétní (nový) důkaz; prvostupňové rozhodnutí však na žádný nový důkaz neodkazuje.
28. Důvod odmítnutí žádosti uvedený v napadeném, potažmo prvostupňovém rozhodnutí soud tedy považuje za dostatečný a přesvědčivě odůvodněný.
29. K samotným důvodům neposkytnutí požadovaných informací soud uvádí následující.
30. Žalovaný ve svých rozhodnutích předcházejících vydání napadeného rozhodnutí správně zdůraznil, že k aplikaci § 11 odst. 6 informačního zákona je třeba, aby povinný subjekt uvedl a vysvětlil, jakým způsobem by mohlo poskytnutí požadovaných informací ohrozit práva třetích osob či schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, odhalovat

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

ji či ji potírat. Jak však již soud uvedl, této povinnosti nakonec povinný subjekt dostal a soud se s jeho argumentací, jako i argumentací žalovaného, ztotožňuje.

31. Soud souhlasí se žalovaným, že informace o pracovní době policisty vypovídají o tom, v jakém časovém režimu daný hierarchicky organizovaný útvar bezpečnostního sboru funguje, neboť z požadované informace lze dovodit, jaká je standardní doba služby na příslušném útvaru služby kriminální policie a vyšetřování a s jakou četností se vyskytují odchylky od tohoto standardu. Uvedené pak i dle soudu rámcově vypovídá o tom, jak často působí příslušníci přímo v kriminálně závadovém prostředí a v kterých časech lze případně očekávat větší podporu od jejich kolegů, a to až již v podobě přímého nasazení nebo zpracování a propojování zjištěných informací. Uvedená informace by proto ve svém souhrnu mohla umožnit případným pachatelům přizpůsobit své protiprávní chování. A takto je namíste připustit možnost omezení práva na svobodný přístup k informacím z důvodu zajištění veřejné bezpečnosti (viz čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod).
32. Soud dále doplňuje (ve shodě se správními orgány), že je třeba problematiku poskytování informací vnímat v širším kontextu, než optikou jediného žadatele. Poskytování informací je založeno na principu rovnosti a na objektivních kritériích, a tudíž neumožňuje povinnému subjektu přihlížet ke zvláštnostem posuzované žádosti, ani k účelu, pro který žadatel informaci žádá. Z úvah předestřených v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí logicky vyplývá, že pokud by správní orgány připustily jako právně možné poskytnutí informace o pracovní době konkrétního policisty, byly by nuceny analogicky vyhovět jakékoliv další žádosti jakéhokoliv dalšího žadatele na pracovní dobu jakéhokoliv jiného policisty daného útvaru. Jak navíc konstatoval žalovaný, změny v organizaci práce povinného subjektu jsou spíše evolučního charakteru a nedochází k nim příliš často. Dle přesvědčení soudu je tudíž nabíledni, že by zveřejňování informací o pracovní době policistů působících v rámci povinného subjektu jakožto orgánu činného v trestním řízení skutečně mohlo fungování daného útvaru v očích veřejnosti natolik obnažit, že by mohla být ohrožena jeho schopnost odhalovat a stíhat zejména organizovanou drogovou trestnou činnost. Správní orgány zároveň správně připomněly, že informace poskytnuté podle informačního zákona jsou povinné subjekty povinny zveřejnit. Je tedy logické, že se informace mohou snadno dostat do dispozice osob provádějících či plánujících trestnou činnost.
33. S ohledem na výše uvedené soud nepovažuje za důvodnou ani námitku, že žalobce žádal informace pouze „historického charakteru“. Z popisu pracovní doby policisty a způsobu jejího určení lze jistě dovodit, jakým způsobem bude jeho pracovní doba organizována do budoucna.
34. Nedůvodnou shledal soud i námitku, že žalovaný svým rozhodnutím vyloučil z působnosti informačního zákona prakticky veškerou činnost Služby kriminální policie a vyšetřování. Z rozhodnutí neplyne, že by povinný subjekt nehodlal poskytovat žádné informace o policistovi či dalších příslušnících daného útvaru. Povinný subjekt pouze konstatoval, že informace požadované žadatelem nelze poskytnout z důvodů uvedených v § 11 odst. 6 informačního zákona. Tím není vyloučeno, že žadateli nemohou být poskytnuty jiné informace o dotčeném policistovi. To ostatně povinný subjekt potvrdil už tím, že žalobci poskytl záznam o kontrole plnění pracovních povinností policisty k jiné žalobcově žádosti.
35. Soud připomíná, že povinný subjekt i přes odmítnutí poskytnutí informací vyhodnotil žádost jako podnět ke kontrole možného zneužití pracovní doby ze strany policisty a na

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vyžádání žalobci poskytl protokol z této kontroly. Tím dle přesvědčení soudu alespoň zčásti učinil zadost požadavku žalobce. Žalobce totiž v průběhu vyřizování žádosti vyjádřil obavu, že se policista v pracovní době věnuje činnosti ve prospěch konkrétního družstva, v jehož orgánech působí. Dále žalobce naznačil, že je v zájmu veřejnosti vědět, zda se policista v pracovní době nevěnuje na úkor policejní činnosti úplně jiným záležitostem, což by svědčilo o plýtvání veřejných prostředků. Povinný subjekt tak podání žalobce vyhodnotil podle jeho (jejich) skutečného obsahu ve smyslu § 37 odst. 1 správního řádu a vyřídil jej v souladu s účelem, který žalobce sledoval, a sice zjistit, zda činnost policisty ve prospěch družstva SBD Mír Teplice nekoliduje s jeho prací příslušníka Policie České republiky.

36. K námitce, že žalovaný „nepostupoval restriktivně“, soud uvádí, že tato námitka nebyla formulována tak, aby z ní bylo možno zjistit, co žalobce míní. Pokud jí žalobce míní vyjádřit, že žalovaný podle něj nevyložil výjimku z poskytování informací podle § 11 odst. 6 informačního zákona restriktivně, pak soud konstatuje, že se zabýval otázkou, zda namísto odmítnutí celé žádosti nebylo namíste poskytnout alespoň část požadovaných informací. Soud však dospěl k závěru, že charakter požadovaných informací toto neumožnil, neboť pro všechny body žádosti platí výše řečené stran nutnosti aplikace § 11 odst. 6 informačního zákona. Žádost byla formulována velmi konkrétně a žalobce výslovně požadoval poměrně detailní údaje o služební práci dotčeného policisty (přesně uvést počátky a konce pracovní doby, totéž o přestávkách na jídlo, kdy byl policista na služebně apod.). Povinnému subjektu tudíž nezbylo, než takovouto žádost o informaci odmítnout, neboť sdělení například pouhého počtu hodin strávených ve službě týdně by neodpovídalo požadavkům žalobce.

VI. Závěr

37. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, náhradu nákladů ani nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. října 2021

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.